

til, at en Trumf-Seks fra hans andet Stik gik igen i det sidste.

Skolelærer Mortensen vandt til alles Overraskelse sin Solo, og Spillet blev endelig afsluttet.

I det samme slog ogsaa det lueforgyldte Ur oppe paa Chiffonieren fire smaa mindelige Slag. Med et fromt Smil samlede Mortensen sine samvittighedsfuldt opstablede Pengestykker og puttede dem ned i en gammeldags Skindpung, som han derpaa forvarede paa Bunden af sin alendybe Bukselomme, idet han omhyggeligt knappede over den.

I Døren ind til Sideværelset viste sig i det samme Værtens lille forvoksede Kone, der havde siddet og sovet inde ved Kakkellovnen i et stort Uldsjal. Med en næppe hørlig Stemme, der skulde lade fornem, og en kejtet Bevægelse af sin visne Haand bød hun Herterne ind til „en lille Forfriskning“. Samtidig rejste ogsaa Sogneraadsformanden sig og gentog paa sin larmende Maade Indbydelsen:

„Ja værsgo', d'Herrrrer! En lille Forfriskning, mine Herrrrer! . . . Det kan gøre godt at faa noget i Livet efter al denne hersens Strabadseren!“

Denne lille Forfriskning, der var anrettet inde i Sideværelset, viste sig at bestaa af et fuldt opdækket Bord med Flæskesylte, Skinkesteg, Medisterpølse, Spejlæg, Leverpøstøj, forskellige røgede Varer foruden — som Forret — en varm Bøf med Løg; dertil Brændevin og bajersk Øl i Overflod. Skønt Gæsterne i Løbet af Dagen og Natten havde indtaget fire solide Maaltider ved det samme Bord, satte de sig med god Vilje omkring Anretningen og lettede efterhaanden ret forsvarligt baade Brændevinskaraffen og de velfyldte Fade. Bagefter blev der budt Kaffe med Kognak.

Midt under Maaltidet brød Dyrslæge Aggerbølle ud i en frygtelig Ed og huggede sit netop tømte Brændevinsglas mod Bordet, saa Foden knækkede. Han var pludselig kommen til at tænke paa en syg Ko, som

Pontoppidan: Det forjættede Land.